

Ο χώρος έπεσε μεγάλος

«Πανικός στο Υπουργείο» των Ζαν Φρανκό και Γκιγιόμ Μελανί, σε σκηνοθεσία Άγι Παΐκου

Της Νόνας Μολέσκη

Δύο παράγοντες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην παράσταση «Πανικός στο Υπουργείο» με την οποία ο σκηνοθέτης Άγι Παΐκος έλαβε μέρος στα φετινά «Κύπρια». Τον πρώτο θα τον ονόμαζα «η δοκιμασία του χώρου» και τον δεύτερο «η δοκιμασία του είδους».

Έχοντας παρακολουθήσει πολλές δουλειές του Άγι Παΐκου στον δικό του Θεατρικό Πολυχώρο Εστία ένωθα ότι το μικρό μέγεθος της σκηνής τον βοηθούσε να «εστιάσει» στην ουσία των έργων που επέλεγε, όταν επρόκειτο για έργα- μονολόγους, όπως τον «Μανώλη!..», την «Μπαλάντα της φρίκης», την «Πόρνη από πάνω», αλλά ακόμα και σε πολυπρόσωπες παραγωγές, όπως, π.χ., στο «Ξαφνικά πέρσι το καλοκαίρι». Αυτό το περιορισμένο «κάδρο» της σκηνής, αυτό το «ζουμάρισμα» έγινε σημαντικό μέρος της αισθητικής του σκηνοθέτη και η ανάλογα μικρή πλατεια βοηθούσε στη συγκέντρωση των θεατών, στην άμση και έντονη επαφή του πομπού και του παραλήπτη των μηνυμάτων.

Η παράσταση «Πανικός στο Υπουργείο» παίχτηκε στο «Παλλάς», που γενικώς στερείται θεατρικής γοητείας. Ο χώρος έπεσε μεγάλος για την παραγωγή. Πάρα τη σκηνογραφική άνεση του έμπειρου Στέφανου Αθηαίνιτη η δράση έπαιρνε μόνο λίγα τετραγωνικά στο κέντρο, η τοποθέτηση των ηθοποιών ήταν μετωπική, αταίριαστη

σ' ένα έργο όπου οι ήρωες είναι σφιχτοδεμένοι μεταξύ τους με κωμικές διαπροσωπικές σχέσεις. Οι φιγούρες στη σκηνή δεν μπορούσαν να κάνουν τον ανοιχτό σκηνικό χώρο δικό τους ούτε οπτικά.

Ο φωτισμός σαφώς δεν βοηθούσε. Ο σκηνοθέτης και οι ηθοποιοί είχαν συνεχώς υπόψη την απλωμένη μπροστά τους πλατεια, πατώντας υπερβολικά το πεντάλ της επικοινωνίας με τους θεατές.

Σ' ό, τι αφορά το είδος του έργου γραμμένου το 2009 από τους Γάλλους συγγραφείς και ηθοποιούς Ζαν Φρανκό και Γκιγιόμ Μελανί, πρόκειται

για κωμωδία που δεν φοβάται τα πολυχρησιμοποιημένα θέματα των κρυφών ερωτικών σχέσεων που αποκαλύπτονται, της διαφοράς ηλικίας μεταξύ των ερωτευμένων, δεν φοβάται επίσης και τα πολυχρησιμοποιημένα τρικ των αιφνιδιαστικών εισβολών των τρίτων προσώπων στα τετ-α-τετ των ζευγαριών, των μη πιστευτών δικαιολογιών, των παρερμηνειών, κ.λπ., κ.λπ. Και δεν τα φοβάται, επειδή βασίζεται σ' ένα απαραίτητο «ουκ άνευ», στην κωμικότητα των ερμηνειών.

Προσωπικά πιστεύω ότι οι ηθοποιοί- πολυεργαλεία, που είναι οργανικοί και στο δράμα και στην κωμωδία, εί-

να είδος αξιοθαύμαστο και σπάνιο. Πιστεύω ακόμα ότι σε μεγάλο βαθμό αυτό ισχύει και για τους σκηνοθέτες. Ο Άγι Παΐκος είναι καλλιτέχνης με δραματική κοσμοαντίληψη που έχει το θάρρος να αισθανθεί τη σκληρότητα της ζωής και να τη διαχειριστεί μέσα από τα έργα του. Όμως νομίζω ότι το είδος της ελαφράς κωμωδίας δεν του πάει. Μια από τις ενδείξεις αυτού είναι η επιλογή των ηθοποιών. Μετέφερε μαζί του στο κωμικό έδαφος τις συνεργατίδες του, τη Φάνη Πέτσα και την Ελεωνόρα Σερένα.

Η πρώτη, που σήκωσε στην «Εστία» το βάρος της «Μπαλάντας της φρίκης», αισθανόταν άβολα στον πρωταγωνιστικό ρόλο της Γκαμπριέλ και δεν απέδιδε την εσωτερική και την εξωτερική μεταμόρφωση της ηρωίδας της με κωμικό τρόπο. Η δεύτερη, η Δεσποινίς Τζούλια στην «Εστία», θα μπορούσε να φτιάξει πιο ακραίο σκίτσο ρόλου.

Αυτό αφορά και την Ηλέκτρα Φωτιάδου. Ο Γιώργος Αναγιωτός και ο Αλέξανδρος Μαρτίδης, σε δύο κεντρικά τοποθετημένους ρόλους, με ευθύνη να διεκπεραιώσουν μεγάλη δόση κωμικών παρεξηγήσεων, δεν πετύχαιναν την ανέμελη ελαφρότητα της γαλλικής κωμωδίας και τις μεταβάσεις από το «αληθινό» στο «προσποιητό» στα πλαίσια των ρόλων τους.

Η Έλενα Ευσταθίου, κωμική από την υποκριτική της φύση ηθοποιός, είχε στήσει γέφυρα επικοινωνίας με το κοινό, αλλά με μέσα γνωστά και εύκολα για την ίδια, αγνοώντας τη γαλλική καταγωγή του έργου και της ηρωίδας της.